

TOP 5 BÀI PHÂN TÍCH KHỔ 2 CỦA BÀI THƠ “VIẾNG LĂNG BÁC” CỦA VIỄN PHƯƠNG

Bài văn mẫu 1: Phân tích khổ 2 bài viếng lăng bác

Viếng lăng Bác là bài thơ hay và nổi tiếng của nhà thơ Viễn Phương viết về Bác. Bài thơ bày tỏ niềm xót thương và lòng biết ơn vô bờ bến dành cho Bác. Nổi bật trong bài thơ là khổ thơ thứ hai nói lên tâm trạng của tác giả khi nhìn thấy hình hài của Bác:

*“Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ
Ngày ngày mặt trời đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân”*

Cả khổ thơ là sự ca ngợi công ơn của Bác, đó cũng là niềm cảm kích, niềm biết ơn vô bờ của tất cả mọi người dân Việt Nam dành cho Bác. Hai câu thơ đầu là hình ảnh ẩn dụ đầy độc đáo. Mặt trời của tự nhiên trong câu thơ đầu là mặt trời của tự nhiên, là nguồn sống cho muôn loài và hàng ngày mọc rồi lặn như một quy luật, một sự tuần hoàn của cuộc sống. Mặt trời ấy quan trọng, quý giá và chỉ có một mà thôi. Ấy nhưng mặt trời tự nhiên lại bắt gặp một mặt trời nữa cũng đẹp, cũng sáng. Ấy là “mặt trời trong lăng”- ẩn dụ chỉ Bác Hồ với những hi sinh lớn lao dành cho dân tộc. Điệp từ thời gian “ngày ngày” lần nữa được sử dụng với dụng ý khẳng định tính chất thường xuyên liên tục. Đoàn người vào lăng viếng Bác nối nhau thành “dòng”. Và tất cả “dòng người” đều chung một nỗi niềm, cảm xúc là thương yêu Bác. Thông qua nghệ thuật ẩn dụ, dòng người nối tiếp nhau kết thành “tràng hoa” dâng Bác hiện lên thật đẹp. Viễn Phương mượn ẩn dụ “bảy mươi chín mùa xuân” để nói về tuổi của Bác. Bác ra đi nhưng luôn sống mãi ở độ tuổi bảy mươi chín với sức xuân tràn ngập. Viễn Phương đã cô đọng, kết tinh tình cảm để cảm ơn người cha đem đến mùa xuân cho đất nước, con người Việt Nam.

Bài văn mẫu 2: Phân tích khổ 2 bài viếng lăng bác

Mặt trời lên cao dần và hình ảnh mặt trời lại gợi trong tác giả những liên tưởng mới:

*Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ.*

Mặt trời thiên nhiên theo quy luật của nó, vận hành trong vũ trụ, ngày ngày đi qua trên lăng và thấy một mặt trời khác trong lăng rất đỏ. Mặt trời trong lăng là ẩn dụ chỉ Bác Hồ. Mặt trời thiên nhiên thì đem lại ánh sáng, ban ngày, sự sống: Còn mặt trời Bác cũng là ánh sáng soi đường, đem lại cuộc sống hạnh phúc ấm no. Chi tiết đặc tả “rất đỏ” gợi trái tim đầy nhiệt huyết vì Tổ quốc, vì nhân dân, trái tim yêu thương vô hạn của Bác. Mặt trời Bác mãi tỏa sáng, tỏa ấm, tỏa thắm cho đời. Màu đỏ ấy làm ấm lại cả khung cảnh thương đau. Nhiều người đã ví Bác như mặt trời (Người rực rỡ một mặt trời cách mạng Tổ Hữu),

đặt mặt trời Bác sóng đôi và trường tồn cùng mặt trời thiên nhiên là sáng tạo riêng của Viễn Phương. Cách nói đó vừa ngợi ca sự vĩ đại, bất tử của Bác vừa thể hiện sự tôn kính, ngưỡng mộ, biết ơn đối với Bác.

Hình ảnh dòng người xếp hàng vào lăng viếng Bác cũng gợi bao xúc động trong lòng nhà thơ:

*Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân.*

Điệp ngữ “ngày ngày” vừa gợi ấn tượng về cõi trường sinh vĩnh viễn, vừa gợi tâm lòng nhân dân không nguôi nhớ Bác. Hình ảnh “dòng người đi trong thương nhớ” vừa thực vừa ảo. Nỗi nhớ thương vốn chỉ có trong lòng người nhưng ở đây nó bao trùm lên cả thời gian, không gian. Và mỗi người với lòng nhớ thương là một đóa hoa kết nên “tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân” cuộc đời Bác một cuộc đời đã dâng cho đời bao hoa trái. Dòng người được tác giả ví như “tràng hoa” là một ẩn dụ độc đáo mà thích hợp. Dòng người vào viếng Bác đi thành vòng tròn để gợi liên tưởng đến tràng hoa. Nếu “vòng hoa” thì là viếng người đã khuất. Ở đây là “tràng hoa” để dâng “bảy mươi chín mùa xuân”. Bác không thể mất trong ý nghĩ, tình cảm của nhà thơ cũng như mỗi chúng ta. Lòng nhớ thương và những gì đẹp nhất ở mỗi người dâng lên Bác quả đúng là hoa của đời. Tràng hoa người ở đây hơn hẳn mọi tràng hoa của tự nhiên, nó được kết nên từ lòng ngưỡng mộ, thành kính, nhớ thương Bác. Nhịp thơ đoạn này chậm rãi, trải dài 8, 9 tiếng một dòng thơ, lặp lại từ ngữ, cấu trúc câu vừa diễn tả không khí thiêng liêng, thành kính trong lăng, vừa gợi bước đi chậm chậm của dòng người vào viếng Bác và lòng thành kính, thiết tha của nhân dân với Bác.

Bài văn mẫu 3: Phân tích khổ 2 bài viếng lăng bác

Sinh thời Bác vẫn luôn nhớ tới miền Nam, ngày đêm thương nhớ nơi đây, Bác xem miền Nam là niềm vui, niềm hạnh phúc, cũng là nỗi đau mà không lúc nào nguôi, miền Nam luôn ở trong trái tim Bác. Niềm thiết tha mong mỏi của Bác là miền Nam nhanh được giải phóng, đất nước 2 miền sum họp để người có dịp được vào thăm miền Nam. Và miền Nam cũng thế, ngày đêm mong thương nhớ và mong Bác, muốn được gặp Bác và như nhà thơ Tố Hữu viết:

*“Bác nhớ miền Nam nỗi nhớ nhà
Miền Nam nhớ Bác nỗi mong cha”*

Nhưng tiếc thay khi nước non được sum họp một nhà thì Bác đã ra đi. Niềm mong nhớ và tiếc thương Bác của đồng bào cả nước và đặc biệt là người dân miền Nam được dồn nén bao nhiêu năm đã được nhà thơ Viễn Phương thể hiện một cách sâu sắc và thấm thía, thành kính và thiêng liêng trong bài thơ “Viếng lăng Bác”. Bài thơ không chỉ thể hiện dòng cảm xúc trào dâng của nhà thơ mà còn thể hiện hình tượng lãnh tụ Hồ Chí Minh bằng hình ảnh quen thuộc vừa giàu sức khái quát vừa lung linh gợi cảm. Bằng cảm xúc

chân thực và lời thơ gợi cảm ấy Viễn Phương đã nói hộ chúng ta chân lý “Bác Hồ sống mãi trong lòng nhân dân ta trong sự nghiệp của Đảng, của nhân dân.

Mạch cảm xúc của bài thơ chính là cảm xúc chung của con dân miền Nam khi ra thăm lăng Bác. Khi tác giả đứng ở ngoài nhìn cảnh vật đã thấy bồi hồi, xúc động nhưng khi càng tiến dần vào lăng Bác thì ta càng thấy tình cảm của tác giả được thể hiện rõ hơn qua khổ thơ thứ 2 đó là cảm xúc của Viễn Phương mất

*“Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ
Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân.”*

Ở hai câu thơ thứ đầu, ta thấy tác giả nhắc tới 2 “mặt trời”. “Mặt trời trên lăng” đó chính là vầng thái dương của vũ trụ, là mặt trời thực, còn “mặt trời trong lăng” đó là hình ảnh ẩn dụ cho Bác. Trước đây đã có nhiều tác giả ví Bác là mặt trời như Tố Hữu đã từng viết:

*“Người rực rỡ như mặt trời cách mạng
Mà đế quốc là loài dơi hốt hoảng
Đêm tàn bay chập choạng dưới chân người”*

Nhưng cái sáng tạo và mới lạ là đã kết hợp các hình ảnh ẩn dụ “mặt trời” với phép nhân hóa. Nếu như mặt trời thực chói lọi, bao la, rực rỡ mà vẫn phải người mộ trước vẻ đẹp nhân cách và trí tuệ Hồ Chí Minh. Bằng cách so sánh Bác với “mặt trời” thì tác giả vừa ca ngợi sự vĩ đại vừa nhấn mạnh được tư tưởng ngời sáng của Bác, vừa bộc lộ được lòng tôn kính của người đối với nhân dân, của nhà thơ đối với Bác Hồ.

*“Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ”*

Cảm nhận về hai câu thơ đầu của khổ 2 thì giáo sư Trần Đình Sử có viết: “ví Bác như mặt trời là hình ảnh đã quen nhưng đem so sánh với mặt trời trên lăng với mặt trời trong lăng là một sáng tạo mới, xuất thần, mà chưa hề có. Mặt trời rất đỏ làm nhớ tới trái tim nhiệt huyết, chân thành, trái tim thương nước, thương dân”

Như vậy dù dùng những hình ảnh quen thuộc nhưng với trái tim chân thành và sáng tạo của mình đã khiến hình ảnh thật đẹp và độc đáo.

Tác giả còn miêu tả lần lượt mọi người vào lăng:

*“Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân.”*

Đối chiếu với hai câu thơ trên, tác giả sử dụng điệp từ “ngày ngày” có nghĩa là ngày tiếp ngày, tháng tiếp tháng, vòng tuần hoàn vô tận của thời gian. Trong cái vòng tuần hoàn

của thời gian ấy, thì đoàn người nối nhau đổ vào viếng lăng Bác. Với thể thơ 8 chữ được viết xuyên mạch thì ở câu cuối của khổ 2 tác giả đã viết thành 9 chữ làm cho câu thơ dài, khiến cho nhịp thơ chậm, lại kết hợp hình ảnh ẩn dụ và sáng tạo, từ ngữ giàu sức biểu cảm miêu tả cảnh đoàn người vào lăng viếng Bác với lòng thành kính và biết ơn sâu sắc. Tình cảm nhớ thương của nhân dân sẽ không bao giờ dứt mà nó kéo dài bất tận như thời gian vậy. Một người là một bông hoa thì đoàn người là tràng hoa dâng lên Bác.

Bài văn mẫu 4: Phân tích khổ 2 bài viếng lăng bác

*"Bốn mươi năm trước Bác "đi xa"
Cả nước đau thương mắt lệ nhòa
Ngoài Bắc mưa tuôn - trời vĩnh biệt
Trong Nam gió nổi - đất chia xa".*

Ngày Bác mất, cả dân tộc ta chìm trong nước mắt, nước mắt của sự đau thương và xót xa tê tái lòng. Năm năm sau sự mất mát to lớn đó, lăng Bác được khánh thành, nơi đây trở thành chốn linh thiêng để nhân dân cả nước bày tỏ lòng tôn kính dành cho Người. Viếng lăng Bác là tác phẩm thể hiện rất sâu sắc cảm xúc của Viễn Phương khi lần đầu tiên vào lăng viếng Bác. Có lẽ khổ thơ thứ hai kết tinh lắng đọng nhất tư tưởng của cả bài thơ:

*Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ
Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân.*

Tác giả khi ấy là người con miền Nam ra thăm miền Bắc, cùng đoàn người hành hương vào lăng viếng Người. Khổ thơ đầu tiên khái quát cảm xúc của tác giả khi đứng trước lăng với những ấn tượng về hàng tre xanh bát ngát. Đến với khổ thơ thứ hai, người đọc thấy được cảm xúc của Viễn Phương khi cùng đoàn người xếp hàng vào lăng viếng Bác.

Xuyên suốt cả khổ thơ là nỗi niềm thương nhớ khôn nguôi của tác giả khi đứng trước thềm lăng. Trước tiên, đó là tấm lòng thành kính, biết ơn lãnh tụ được gói trọn trong hình ảnh ẩn dụ:

*"Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ".*

Mặt trời được nhắc đi nhắc lại sóng đôi trong hai câu thơ. Nếu "mặt trời đi qua trên lăng" là hình ảnh tả thực miêu tả bước dịch chuyển của mặt trời hàng ngày, hàng giờ gắn với bối cảnh không gian quen thuộc là "trên lăng" thì "mặt trời trong lăng" lại là ẩn dụ để chỉ Bác Hồ. Nghệ thuật nhân hóa qua động từ "thấy" nhấn mạnh vàng thái dương vũ trụ chứng kiến "mặt trời trong lăng rất đỏ" với thái độ có phần ngưỡng mộ, trân trọng. Mặt trời thiên tạo gợi ra sự kì vĩ, vĩnh hằng, nguồn gốc của sự sống và là cái nôi đem lại ánh sáng cho con người. Bác Hồ cũng vậy, Bác là người cha già vĩ đại, Bác vĩnh hằng bởi

Người luôn tồn tại trong trái tim nhân dân Việt Nam, dẫn lối cho sự nghiệp cách mạng giành lại độc lập tự do cho dân tộc. Từ láy "ngày ngày" đứng ở đầu câu thơ vừa diễn tả sự bất biến của tự nhiên vừa góp phần bất tử hóa hình ảnh Bác Hồ trong lòng mọi người. Viễn Phương như đang nói hộ tấm lòng tôn kính của bao người đối với vị lãnh tụ mà cả cuộc đời:

*"Chỉ biết quên mình cho hết thảy
Như dòng sông chảy nặng phù sa"*

(Tố Hữu).

Trước lăng Bác, cảm xúc của tác giả cứ thế trào dâng:

*"Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân."*

Nghệ thuật điệp cấu trúc "ngày ngày" khiến đoạn thơ hiện lên trong tâm trí người đọc như một bản nhạc chậm rãi, tần suất lặp đi lặp lại của những người vào lăng viếng Bác cứ như một nhịp điệu đã rất quen thuộc. Hai câu thơ như vẽ ra một bức tranh từng dòng người xếp hàng, bước chân chậm chậm lắng đọng nỗi niềm xúc động bồi hồi - "đi trong thương nhớ". Dòng người ấy như đang "kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân", mỗi người là một bông hoa, cả đoàn người là một tràng hoa đẹp diệu kì kính dâng lên Người. Đó là đóa hoa của nỗi niềm biết ơn sâu sắc, thành kính phân ưu, tiếc thương vô hạn mà nhân dân ta kính gửi tới Bác Hồ. Hoán dụ "bảy mươi chín mùa xuân" để chỉ số tuổi của Bác, đồng thời cũng là hình ảnh ẩn dụ ngợi ca cuộc đời sống đẹp và trọn vẹn, cống hiến những gì tinh túy nhất cho dân tộc của Bác. Câu thơ nhẹ nhàng mà kết tinh bao cảm xúc biết ơn ấy như chạm vào trái tim của biết bao bạn đọc.

Khổ thơ là cảm xúc của tác giả khi cùng dòng người xếp hàng vào lăng viếng Bác. Nhà thơ sử dụng các hình ảnh ẩn dụ, hoán dụ có ý nghĩa sâu sắc khiến vẻ đẹp của vị lãnh tụ như càng ngời sáng hơn bao giờ hết. Bởi vậy, có thể nói đây là khổ thơ kết tinh trọn vẹn vẻ đẹp của Bác - người cha già cống hiến trọn vẹn tuổi xuân cho non sông, đất nước.

Bài văn mẫu 5: Phân tích khổ 2 bài viếng lăng bác

Có muôn ngàn lời thơ đã viết về Bác Hồ kính yêu với tấm lòng thành kính và yêu thương vô hạn. Những vần thơ của Viễn Phương cũng vậy, thơ ông dung dị và cảm xúc sâu lắng. Đặc biệt, ở khổ thứ hai bài thơ Viếng lăng Bác làm chúng ta lắng đọng với những vần thơ mộc mạc:

*Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng.
Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ
Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân*

Hai câu thơ đầu được tạo nên bởi hai hình ảnh sóng đôi, hô ứng với nhau. Mặt trời của vũ trụ vô hạn vẫn ngày ngày tỏa ánh sáng ấm áp cho muôn loài. Còn hình ảnh mặt trời trong lăng là hình ảnh ẩn dụ tượng trưng cho Bác – người cha già kính yêu của dân tộc Việt Nam, đã lặng yên trong giấc ngủ ngàn thu. Màu sắc "rất đỏ" làm cho câu thơ có hình ảnh đẹp gây ấn tượng sâu xa hơn, nói lên tư tưởng cách mạng và lòng yêu nước nồng nàn của Bác. Ví Người như mặt trời chói lọi để thấy được sự trường tồn vĩnh cửu trong trái tim mỗi người con Việt Nam. Bao năm đất nước đau thương, chìm trong đêm trường nô lệ, sự hy sinh cao cả của Người như ánh dương soi sáng cho dân tộc. Sử dụng hình ảnh mặt trời để nói về Bác vừa thể hiện sự tôn kính, vừa nói lên niềm yêu thương vô hạn của nhà thơ dành cho người cha già kính yêu của dân tộc.

Ở hai câu thơ tiếp theo, là hình ảnh của dòng người vào lăng viếng Bác:

*Ngày ngày dòng người đi trong thương nhớ
Kết tràng hoa dâng bảy mươi chín mùa xuân*

Dòng người vào lăng như kéo dài vô tận. tuy đông nhưng tất cả đều thành kính và trang nghiêm, ai cũng một nỗi niềm bồi hồi khi đến lăng viếng Bác. Mọi người từ khắp mọi miền Tổ quốc trở về đây như kết thành tràng hoa muôn sắc ngát hương kính dâng lên Bác. Những bông hoa tươi thắm đó đang đến những gì tốt đẹp nhất. “dâng bảy mươi chín mùa xuân”, hay chính là hình ảnh hoán dụ về con người đã sống bảy mươi chín đời người sống ngập tràn niềm hân hoan như ngày xuân.

Khổ thơ kết lại trong hình ảnh đóa hoa dâng Người với niềm tiếc thương vô hạn, những câu thơ bảy, tám và chín chữ với nhịp thơ chậm rãi như kéo dài hơn những nỗi nhớ thương khôn nguôi. Nhà thơ truyền được cảm xúc của mình đến người đọc chính bởi cảm xúc của tác giả cũng là cảm xúc của đồng bào nam bộ nói riêng, của dân tộc nói chung.